

Martin Zenkl provozuje tenisové kurty na Letné nedaleko naší školy. Narodil se v roce 1964 v Praze. Jeho pradědeček je bývalý primátor Prahy Petr Zenkl, který musel po komunistickém převratu odjet ze země.

“v mém dětství, eh, mě to neovlivnilo vůbec, protože v té rodině se vlastně nesmělo mluvit o tom, že vůbec ten primátor je náš příbuznej. “jsem záviděl svým spolužákům, že byli v Pionýru. Vlastně mě ta rodina neupozorňovala na to, že jsme politicky nežádoucí.”

Pan Zenkl strávil celý život v blízkosti tenisových kurtů.

Hodně jsem sportoval a snažil jsem se hrát tenis. A vlastně v té době to bylo tak, že řada rodin žila v klubech víc než žije dneska. Vlastně ta společnost nemohla cestovat, měla málo zájmů, neměla mobily a žili jsme mnohem víc venku. A když skončila škola, tak jsem hodil aktovku do kouta a běžel jsem na kurty.

Hrát tenis je v rodině Zenklů tradice.

Dostal jsem se k tenisu, tak jak to chodí, tak to byla nějaká rodinná tradice. Všichni Zenklové to hráli. A můj táta hrál tenis. To byl dokonce přeborníkem Jihočeského kraje. Moje maminka byla reprezentantka ve volejbale, byla v nominaci na olympiádu v roce '64. A kdyby se neseznámila s mým tatínkem, tak hrála v Tokiu volejbal.

Po škole se chtěl pan Zenkl věnovat tenisu a hrát za Duklu. Musel ale na vojnu do Uherského Hradiště.

“jednou jsme jeli, já měl díky elektrotechnicej tej zařazení, eh, spojař, a byl jsem zařazený na tom útvaru jako spojař náčelníka štábu. A asi dvakrát za tu dobu jsem absolvoval cvičení státu Varšavský smlouvy. Někde jsme byli v Doupovskejch horách a bylo asi -30, spali jsme ve stanech.

Pan Zenkl trénoval a vyrůstal v nejsilnější generaci československých tenistů. I když je režim vůbec nepodporoval.

Ono to nebylo tak jako... Jako úplně jednoduchý. Ale zaprvé, v určitou chvíli tam byl nějaký himlon. A to vysvětlení je jiný. Tenisti vydělávali valuty. Komunistickéj režim potřeboval cizí měny. Takže tenisti byli organizovaný pro Pragosportem, měli nějaký statut takzvaných statutárních hráčů. To povolili pár hráčům a ty museli přivážet ty výhry sem. Oni jim je tady z toho část sebrali a podobně. A vlastně jsme v tom byli ještě tak navíc jako dobrý, že vlastně to skoro nešlo utnout, jo.

Událostem na Národní třídě v roce 89 pan Zenkl jen přihlížel. Co tehdy prožíval?

Euforie, změna, naděje.

Po pádu komunismu navíc mohla rodina pana Zenkla převést ostatky jeho pradědečka do Prahy.

A slavnostně se to ukládalo na Slavíně do společného hrobu s Miladou Horákovou.

A co by vzkázal naší generaci?

Učte se, vzdělávejte se, najděte si nějaký koníčky, snažte se dělat to, co máte rádi.